

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu har jeg igen været nede og rode i de gamle papirer og står med et første udkast til betænkningen over den sygedagpengelov, som vi vedtog lige før sommerferien. I den står det næsten fra ord til andet. Det er altså en fuldstændig afskrift af den aftale, som regeringen har indgået med Dansk Folkeparti i forbindelse med finanslovforhandlingerne, nemlig den her meget beskedne lempelse af varighedsbegrænsningen, som altså kun kommer – nu må jeg også hellere rette mig selv – 400 ud af de 5.000, der hvert år falder for varighedsbegrænsningen, til gode.

Om det forslag, som regeringen kom med, sagde hr. Bent Bøgsted fra talerstolen, at det langt fra var nok, og at det ikke ville tilfredsstille Dansk Folkeparti. Hr. Bent Bøgsted sagde fra talerstolen mere eller mindre noget i retning af – det kan være, at jeg er lidt upræcis i min formulering – at han så frem til forhandlingerne, som ville betyde en bedre lempelse af varighedsbegrænsningen end den, regeringen lagde op til.

Kan hr. Bent Bøgsted ikke give mig en forklaring? Hvad er det, der er sket? Hvorfor er det her lige pludselig blevet acceptabelt for Dansk Folkeparti, når det ikke var det før sommerferien? Hvordan kan Dansk Folkeparti leve med, at vi kun hjælper 400 ud af 5.000?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det er egentlig ganske enkelt: Jeg kunne simpelt hen ikke få mere igennem. Beklager, det kunne jeg ikke, og det ved fru Elisabeth Geday også. I nogle forhandlinger kan man bare ikke få mere igennem.

Jeg var i den situation, at jeg optimistisk troede, at man måske kunne få noget mere igennem i finanslovforhandlingerne. Det erkender jeg blankt at jeg ikke kunne. Derfor er det, som jeg siger, den optimale løsning, vi så støtter nu. Det var den, vi kunne få igennem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg forstår simpelt hen ikke hr. Bent Bøgsted. Dansk Folkeparti sidder med den afgørende indflydelse på, hvorvidt Venstre og De Konservative fortsætter med regeringsmagten eller de ikke gør. Det er en meget stor magt, man sidder med. Man kan stort set selv diktere indholdet af mange af de aftaler, man laver.

I det her tilfælde kunne hr. Bent Bøgsted garanteret have valgt at udvide kredsen af forhandlingspartier, så han ikke sad alene over for en stærk beskæftigelsesminister, men kunne have fået opbakning fra S, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten for at opnå en bedre lempelse af varighedsbegrænsningerne, altså hjælpe flere mennesker end det lille marginale tal på 400, som man her har hjulpet.

Hvorfor valgte hr. Bent Bøgsted ikke det? Hvorfor valgte hr. Bent Bøgsted ikke at insistere på de forhandlinger, som beskæftigelsesministeren oven i købet også havde bebudet rent faktisk skulle finde sted? Det kunne jo have styrket Dansk Folkepartis synspunkt, hvis hr. Bent Bøgsted altså mente det alvorligt. Det er nok i virkeligheden det, jeg tvivler på.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Dansk Folkeparti mener selvfølgelig altid alvorligt, at man skal hjælpe dem, der er udsatte, dem, der er blevet ramt af sygdom i de her tilfælde. Men jeg erkender blankt, at på det tidspunkt, hvor det her kommer igennem i finanslovforhandlingerne, sidder jeg ikke med ved bordet. Til sidst er jeg ikke med. Jeg er orienteret hele vejen igennem om, at det er det, der kunne komme igennem.

Fru Elisabeth Geday henviser så til forhandlinger. Det er rigtigt, at ministeren i foråret lovede, at der skulle indkaldes til en forhandlingsrunde. Jeg rettede også henvendelse til ministeren inden finanslovforhandlingerne, og ministeren orienterede mig om, at han havde haft kontakt til de forskellige parter, og at det var i orden, at det blev taget med i finanslovforhandlingerne.

Det er det, jeg ved. Andet kan jeg ikke sige. Så må fru Elisabeth Geday spørge ministeren, hvorfor de forhandlinger ikke er blevet til noget.

Kl. 10.25

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det her bliver mere og mere mystisk, for nu siger hr. Bent Bøgsted som en del af forklaringen, at hr. Bent Bøgsted ikke selv sad med ved forhandlingerne om det her. Men vil det sige, at hr. Bent Bøgsted egentlig mener, at det, at man hjælper de her 400 ud af ca. 5.000, ikke er godt nok? Det er bare det, jeg godt vil have bekræftet.